

Jen jestli to Marine taky nemyslí upřímně jako svého času Standa...

Autor: Roman Bernard

Často dostávám otázky na Front National, i když jsem svůj negativní postoj ke straně jasně vyjádřil ve své zdejší **prvotině** (a pokud došlo v mezičase k posunu, jistě to nebylo k lepšímu).

Doplňovací volby minulý víkend (článek byl původně publikován v říjnu 2013, pozn. DP) nebyly výjimkou: američtí a britští přátelé mě žádali o komentář k **zemětřesení**, které přinejmenším **roztříštilo** samotné základy *La République*. Skutečně mě překvapilo, že lidé mimo Francii o události vůbec vědí. Nejen že šlo o doplňovací (čili vedlejší) volby, ale doplňovalo se jen jediné křeslo v radě departementu (*département* je územní správní jednotkou, ekvivalent *county* v USA nebo *borough* v Británii, přestože je kontrolován přímo z Paříže).

Skutečnost, že i tak banální událost vyvolala **zděšené titulky** v západních médiích, ukazuje na míru nejistoty, již cítí naše vládnoucí elity – jakkoliv neopodstatněně.

Jim Goad – který zjevně pozapomněl, jak před několika měsíci **napsal**, že by mu tolik nevadilo, kdyby přes noc všichni Francouzi pomřeli (ve skutečnosti napsal, že by „nemrkl ani okem, kdyby byli všichni zpopelněni“, pozn. DP) – označil vítězství Front National za „**krok správným směrem**“. Jsem rád, že se Jimovi vrátil rozum, ale co když Goad **není** jeden z nás? A co když tato „vítězství“ nejsou dobrou zprávou pro ty z nás, kteří skutečně usilují o zajištění budoucnosti naší civilizace a rasy?

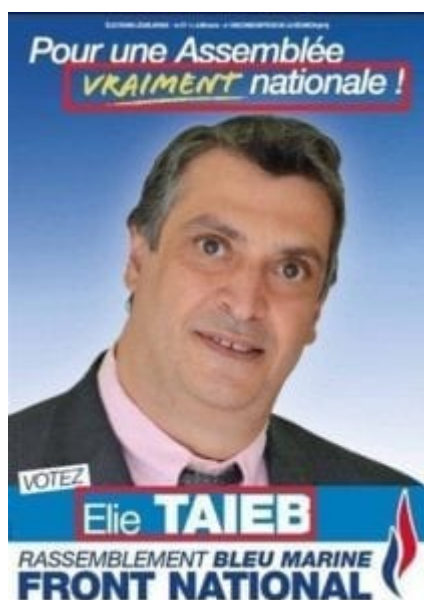
Obávám se, že mi chybí slova, abych popsal jak mizerná strana je Front National. Nesčetněkrát jsem vystoupil proti státnímu nacionalismu. Nesčetněkrát jsem argumentoval, že organizace stavící „národ“ nad rasu i civilizaci jsou právě tak velkým nepřítelem, jako kterékoliv mainstreamové uskupení. A přesto i lidé, s nimiž jsem si vyměnil stovky emailů a setkal se s nimi i osobně neustále označují Národní frontu Marine Le Pen za „**bílé nacionalisty**.“

Lidé, s nimiž se shodnu téměř na všem ostatním, se mýlí především z těchto dvou důvodů:

Ohledně událostí v jiných západních zemích spoléháme na naše národní (liberální) média. Znam pravicové Francouze, kteří Američanům závidí... Sarah Palinovou(!). Jelikož spousta pravičáků vytváří svůj světový názor inverzí liberálního, k oblibě Palinové jim stačí to, že ji liberální novináři popisují jako novou Evu Braunovou. Jak poznamenal jeden můj švýcarský známý, stačilo by, aby levice veřejně vyjádřila svou nenávist

k ekrementům k tomu, aby se do nich někteří pravičáci zaryli až po krk.
V podobném duchu spousta lidí v našich kruzích věří, že pokud nějakého politika nenávidí „levice“, která je bez debat naším nepřítelem, „musí dělat něco správně.“ Podle těchto idiotských měřítek musel i Bush ml. dělat něco správně, když si vymyslel rakety se sarinem jako záminku pro invazi do Iráku, ne?

Kde nestačí slova, pomůžeme si vizuálními pomůckami? Níže vidíte dva předvolební plakáty a oficiální snímek tří kandidátů, první z předchozích parlamentních voleb v roce 2012, další dva z obecních o rok později.

Elie Taieb: „Za skutečně Národní shromáždění!“

«Pourquoi j'ai choisi Alexis Jolly
et Mungo Shematsi»

Mungo Shematsi je ten nalevo...

Sofiane Ghouali

Vyplatilo se tedy toto usmiřování? Pomineme-li naprosto bezvýznamné doplňovací volby z minulé neděle, získala Marine Le Penová v posledních prezidentských volbách 17,9% hlasů, z čehož zjevně vyplývá, že 82,1% voličů pro ni nehlasovalo, a to ani nemluvíme o 22% lidí, kteří nešli k volbám vůbec (pochopitelně jsem byl jedním z nich).

Můžeme jen domýšlet, co bude dalším krokem tohoto normalizačního procesu, než se Front National povede dostat nejen kandidáta do 2. kola – jako v případě Jean-Marie Le Pena v roce 2002, ale až do prezidentského paláce, a jestli bude strana v době kdy (pokud vůbec) se to stane alespoň vzdáleně *národní*.

To vše samozřejmě spočívá na premise, že skutečná moc vychází z veřejného úřadu. Ironií osudu se pravice zdá být posledními demokraty. Jedině tam totiž stále najdeme naivní přesvědčení, že prezident nebo premiér mají ve své úřadovně kontrolní panel, na němž lze všechno špatné v zemi napravit jediným pohybem prstu.

Ale zůstaňme vážní. Když sloupkaři rutinně označují amerického prezidenta za „nejmocnějšího muže světa“, může to udělat dojem snad jen na tupce a eunuchy. Kdo s tříciferným IQ by si mohl myslet, že Barack Obama je mocnější než, řekněme, George Soros? Nebo Lloyd Blankfein?

Dokonce i kdyby se nacionalistickému politikovi podařilo získat „vrcholný“ úřad potěmkinovského politického systému, nezměnilo by se vůbec nic, protože na druhé straně kola nic není. Ale ani tato není možné, protože skuteční vládcí (bankéři, byrokrati, manažeři a vlastníci médií) potřebují zachovat fasádu demokracie, jelikož triumf nacionalistické strany – dokonce i tak kastrované jako Front National – by ukázal na úplnou bezmocnost hlasovacího lístku.

To by učinilo jejich pozici oproti současnému stavu mnohem nebezpečnější.

Předvídatelný výsledek je takovýto: Front National v dalších letech posílí svou pozici a dosavadní tabu mainstreamové pravice padne – tzn. koalice či spolupráce s „krajní pravící“ se stane možnou a tato křehká koalice doklopýtá k volebnímu vítězství.

Marine získá ministerský post, který ji ovšem nijak nepomůže napravit problémy země -v tom nepravděpodobném případě, že sama ví, jako problémy to jsou a jak je vyřešit. Nejsem si jistý, zda by Mungo Shematsi nebo Sofiane Ghouali nebyli lepší volbou než ona.

Úvaha Romana Bernarda **One small step for Marine, one giant leap to nowhere** vyšel na stránkách Radix Journal.